

Molt crític

Quan jo era petita, era molt freqüent que, quan es trobaven dues o més mares de família, es posessin a cantar les excel·lències dels fills. La bona educació i el sentit comú aconsellaven deixar anar alguna queixa, però cada mare acabava fardant una mica de criatura o criatures. Els cracks solien ser els bons estudiants -que s'associaven a la intel·ligència- i els bons menjadors -que s'associaven a la salut-.

Actualment es manté al rànquing el bon estudiant, baixa el carpanta (ja no s'estilen els grassos) i ha aparegut un nou "clàssic", sobretot entre les famílies més intel·lectuals o filoprogres. Es diu "el molt crític". Nou de cada deu vegades, quan la mare o el pare afirmen que el nen o la nena són "molt crítics", a la pràctica vol dir, maleducats i impertinents. Si l'afirmació ve del mestre o de la monitora ja és una altra cosa. El nen o nena molt crítics als quals em refereixo presenten un quadre ben característic de relacions personals:

Li discuteixen tot a la mestra o al monitor i busquen provocar-los inseguretat. Mai no confessen que s'ho passen bé. Totes les activitats són decebedores. Ells ho saben tot i estan de tornada. Acostumen a tenir dificultats per a escoltar i deixar parlar els altres. Han de deixar ben clar que allò que centra l'atenció dels altres, a ells no els interessa gens ni mica. Molt sovint posen en dubte la intel·ligència dels companys, i són poc respectuosos amb les persones grans i poc tolerants davant les diferències.

En realitat, són "molt poc crítics". No s'apliquen a ells mateixos l'exigència que mantenen amb els altres. Incapaços d'assumir un defecte propi, es dediquen a buscar-ne al seu voltant. Ells sempre tenen raó i és el món el que està equivocacat.

Massa poques vegades han sentit allò de: "Calla d'una vegada i escolta!" Sona autoritari i poc modern. Però, de tant en tant, s'ho mereixen.

1997